

**Nicolai Cavssini Trecensis E Societate Iesv, De Eloquentia
Sacra Et Hvmana**

Caussin, Nicolas

Coloniae Agrippinae, 1626

C. Licinius Caluus. Capvt LIX.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-68724](https://nbn-resolving.de/urn:nbn:de:hbz:466:1-68724)

C. Licinius Calvus.

CAPVT LIX.

Morosa, & meticuloia eloquentia plus habet opere, minus felicitatis.

CAius Licinius Calvus accuratius quodam dicendi, & exquisitus afferbat genus: quod quamquam scienter, eleganterque tractabat, nimirum tamen inquirens in se, atque ipse sese obseruans, metiensque ne virtutum colligeret, etiam verum sanguinem desperdebat. Itaque eius oratio nimis religione attenuata doctis, & attente audientibus erat illustris, à multitudine autem, & à foro, cui nata est eloquentia deuorabatur. Atticum se Calvus dicit oratorem volebat, inde ista exilitas, quam de industria consequebatur.

C. Iulius Cæsar.

CAPVT LX.

MENS MAGNA C. IULIJ CAESARI, & VT AIT Plinius, quodam igne volucris bellorum lauris eloquentiae palmas adtexuit, de quo summi oratoris extat indicium honorissimum. Cæsar, inquit, rationem adhibens, consuetudinem viriosam, & corruptam pura, & incorrupta consuetudine emendat, itaque cum ad hanc elegantiam verborum latinorum, quæ etiam si orator non sis, & sis ingenuus ciuis Romanus, tamen necessaria est, adiungit illa oratoria ornamenta dicendi, tum viderunt tanquam tabulas bene pietas collocare in bono lumine.) Hanc eam habeat præcipuam laudem in communib; non video, cui debet eedere, splendidam quandam, minimeque veterioriam dicendi rationem tener, voce, motu, forma etiam magnifica, & generosa quodammodo orationes eius, mihi vehementer probantur. Atque etiam commentarios quodam scripsit rerum suarum, valde quidem (inquam) probandos. Nudi enim sunt, recti, & venusti, omni ornatu orationis, tanquam ueste deracta. Sed dum volunt alios habere parata, unde sument, qui vellent scribere historiam, ineptis gratum fortasse fecit, qui volunt ista calamitis iure, sanos quidem homines a scribendo determit. Nihil enim in historia pura, & illustri, breuitate dulcissim. At lib. 3. de Oratore, tribuit illi singulari rem dexteritatem, quod ies tragicas penè comedere, tristes remisse, seueras hilarè, forenses scenica propè venustate tractaret. Atque ita,

vt neque iocus magnitudine rerū excludetur, nec grauitas facetijs minueretur. Plutarcat eum φίλον προς λόγους ἀγρα, καὶ διαπονησα φιλοτιμεῖτα. Splendorem orationis illi tribuit Cornel. Tacitus, sicut alij in dolem Cælio, subtilitatem Calidio, grauitatem Bruto, acumen Sulpitio, acerbitatem Cassio, diligentiam Pollio, dignitatem Messala, sanctitatem Calvo. Sed omnium optime collegisse videtur Quintilianus, vbi ait Cæsarem dixisse eodem animo, quo bellauit.

N. N.

a Extant earum fragmenta à Fulvio Vrsino collecta. Ut orationum in Funere Iulia, pro Bitinensis, pro lege Plautia, ad Milites pro Sextilio, de Coniuratus. in funere Cornelii. Item ex libris Anticatoni de austicitiis, & analogia.

Criffus Salustius.

CAPVT LXI.

Crispus Salustius, quod præclarè dictum est a Lipsio mirandus magis, quam iudicandus. Acie, & sublime viri ingenium, dicens vis magna, cœbre sententias, neruosa breuitas. Atque ut in minoribus conchis, quod aiunt, illustiores sunt Margaritæ, sic in Salustij orationibus, breuib; ijs quidem, sed in breuitate conspicuus generosiores sensus latenter, & maiora eloquentiae ornamenta. Quippe narrat presse, irrepit subtiliter, pugnat robuste, verbis vix inquam temerarijs, sed acriter castigatione deledis, sententias veris, concionibus cultris. Quamquam suis næuijs non currit, de quibus in comparatione Ciceronis, & Salustij plenius dicturus sum.

M. TULLIUS CICERO, PRO quo Apologia.

Contra Kyparosias, qui ferream Ciceronis eloquentiam, auream Demosthenis nominarat.

CAPVT LXII.

Attigimus humanæ culmen eloquentia, *Quicquid Romana eloquentia*, iam quod progerdiatur stylus non habet. *habet,* Hic ille est Marcus Tullius dono quodam prouidentiaz genitus, in quo totas vires suas eloquentia experietur, per Imperio Romano in *quod insolenti Græcis, aut op-* genium,